

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

درویش وردک

۰۷ اپریل ۲۰۱۶

شپږویشتم مجلس (دخلکو پروړاندی شکایت نه کول)

شیخ عبدالقادر (رضی الله تعالی عنه) د ۵۴۵ هجری قمری کال د ذی الحجة په شلمه په مدرسه کی داسی وفرمایل: رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) فرمایلی: (مِنْ كُنُوزِ الْعَرْشِ كِتْمَانُ الْمَصَابِيحِ) - «دعرش خزانی د مصیبتونو پوښل دی». ای هغه چی دهغو رنخونو چی دخدای له لوری درته رسیږی، دخلکو پروړاندی شکایت کوی، پوه شه چی خلکو ته داشکایت درته هیخ گټه نلری، ځکه که په خلکو دزړه وتاره اوپردوی داعتماد وکر، تابه دحق له درگاه څخه لیرکری، اودحق تعالی له درگاه څخه به ستا دمقهور او میغوض کیدو سبب وگرځی.

ای نادانه، ته دعلم اودانش مدعی یی! نه، ته جاهل یی، ځکه دنیا له خدایه دغیروڅخه غواری، اودستونزونه وتوچاره خلکو ته په شکایت کولوکی لټوی.

وای پرتا! حیرانی ده! کله چی پوهیږی چی په تعلیم اوبښوونه سره یو سپی دبنکار په ساتلوگمارلی شی، او هغه په نه خورلودآز اوحرص پرینولو ته وادارولی شی او یا یوه بنکاری الوتونکی ته تعلیم ورکولی شی چی بنکارونه خوری اوسالم یی خاوند ته راوری، پس ته څرنکه دخپل نفس له سپی څخه غافله یی، اودهغی په تعلیم کی زیارنه باسی، چی دین دونه خوری اوڅیری یی نکری؟! اوپه الهی امانت کی چی ستا له دین څخه عبارت دی، اوپه حکم کی ستا غوښی اووینه ده، خیانت ونکری؟؟!

له نفس سره مخکی له دی چی پری واکمن شی دوستی مکوه. ولی هرکله که دهغه مقهورکری اوپه تعلیم اوپوهوای کی دزیاروگاله، که له هغی سره همناستی شی ستونزه نده، ځکه په ټولو حالاتوکی ستاسره دی اوستا په اختیار اوفرمان کی دی.

هرکله که نفس داطمینان مرحلی ته ورسیري، حلیم بردبارة آگاه اوپه خپلو قسمتونو راضی کیږی. نوردغنمودوډی اووربشینی ډوډی ترمنځ توپیرنکوی، ځکه نفسانی حظ تری لیری کیږی. نوځکه یی نوردلنت لپاره نه خوری، بلکه له خوراکه یوازی دعبادت دځواک لاس ته راوړلو لپاره استفاده کوی، عادت به یی په سخاوت، له دنیا څخه زهد، اوله آخرت سره په رغبت سره تمکین کیږی. وروسته له آخرته هم خلاصون مومی، او یوازی دمولا په لټه کی وی، اودحق دباب غوښتونکی. هرکله که دی مقام ته ورسیدی غیبی ریغ اوری، ای چی خوراک نکوی، وخوره، وای چی نه څکی، وڅکه. ځکه هوبشپار رنخور پرته دخپل طبیب له اجازی اوامر څه نه خوری، اود طبیب په حضور او غیبت کی په خوراک کی له حرص اولع څخه ډډه کوی.

ای بیرنیه هیله منه، پوه شه هغه خواره چی ستالپاره خلق شوی، بل کس یی نشی خورای، جامی، کور او منکوحه چی ستانصیب ده، نور له هگی گټه نشی پورته کولای. داجهل دځه لپاره دی؟! ته دثبات او عقل او پرخدای دایمان خاوند نه یی. ای ځان غوښتونکیه دلویو مردانو پروراندی د ادب لوری مراعات کړه، او فورا دنیاز لاس دوی ته مه غزه، ځکه که ادب دی مراعات کړ، اجرا پاداش به هم تر لاسه کړی. هرکله که یی ولیدل چی دهیلو او آرزوگانو څخه تیر شوی یی، له نورو به دی ځانگری کړی، او هوساینی اورفاه ته په دورسوی، اوله نورو به دی لوړ کړی. عزوجل خدای دهغی کسانو پروراندی چی دمناز غی او جنجال خاوندان دی، عنایت نلری. بلکه هغه کسان دخپل لطف مشمول گرځوی، چی د ادب او وقار اهل وی، که په ظاهرکی وی او یاباطن کی، هر هغه څوک چی د خدای په ورکړه راضی و، تل به بحق رحمت دده د حال شامل وی. پر خدای عارف، قائم بالله دی، نه قائم بالغیر، د خدای دغوښتنی سره موافقت لری نه دغیرو له غوښتنی سره، خپل ژوند د خدای له لوری گنی نه له نورو.

(ای د خدای بنده) هرکله که دخوله په خبرو پرانیسته، په صالح نیت خبری وکړه، او هرکله که چپه خوله شی، بیا هم باید د صالح نیت خاوند وی. هر چاچی خپل نیت پر عمل مقدم ونه گانه، ښه کاری ندی ترسره کړی. ته که گویا وی او یا چپه خوله، په دواړو حالاتو کی، ځکه د درست نیت خاوند نه یی. چپوالی اونطق دی پرستوندی ولاړ، د حالاتو د بدلون او د نعمتونو د کمبود به وخت کی بدلون کوی. ستا بدلونونه دیوی گولی دودی لپاره دهی. که درونه رسیزی دتولونو نعمتونو کفران کوی. تصور کوی چی توان او ځواک لری او غواری امر او نهی وکړی! هر کار چی دی له لاسه کیږی ترسره یی کړه ولی وگوره څه دی له لاسه پوره دی؟ پرته له دی چی د خدای بعد، طرد او دهغه خشم د ځان لپاره فراهم کړی.

ای د آدم اولادی تاسو څه یاست؟ تاسوله ککړو او بوڅخه جوړ شوی مخلوق یاست، پس دخپل خدای پروراندی سرتیپی اوسی، او پروراندی یی ځانونه خوار او ذلیل وگنی. هرکله که متقی نه وی، د خدای او خلکو ترمنځ بزرگوار او گرامی نشی کیدای. دنیا سراسر حکمت او آخرت سراسر قدرت.

(ای قومه) بحق تعالی له جانبه پرتاسو ساتونکی گمارل شوی دی، ولی تاسو خبر نلری. هوښیار اوسی او د زړه سترگی موغروی.

توحید فرض دی، د حلال رزق طلب فرض دی، د اړتیا په حدودو کی د علم طلب فرض دی، په کروکی اخلاص فرض دی، وروسته له عمله اجر فرض دی. له فاسقینو او منافقینو څخه و تښته، د صالحینو او صدیقینو سره همناسی شه. هرکله که د صالح او منافق په پیژندنه کی د مشکل سره مخ شوی، د شپې لخوا دوه رکعت له منځ وکړه اوله خدایه وغواړه چی د صالح کس پیژندنی ته دی رهنمایی کړی، او وایه چی خدایه ما هغه کس ته رهنمایی کړه چی ستا خواهته می دلالت کړی. او وایه چی خدایه ما دخپل معنویت له طعامه اطعام کړه او د حقیقت له شرابو مومور کړه، او سترگی می د قربت په نور منوری کړه، او مایه هغه اسرار وپوه کړه چی پرته دنورو له تقلید څخه ستا ذات حقیقت ته ورسم. (آمین). دراستانو قوم د خدای د فضل له طعامه گټه پورته کوی اودانس له شرابو یی څکی، اود قرب په درگاه کی یی هستوگن دی، په خبرو او مسموعو نه قانع کیږی زیار یاسی اوصابره دی، د آفاق اوانفس په سیرکی دی ترڅو بحق په مشاهده نائل شی. همدار چی حق ته ورسیدل بحق لطف دوی تربیت کوی او پاک کوی یی، ورته علم او حکمت زده کوی، په خپله کبریائی یی آگاه کوی ترڅو پوره پوه شی چی په ځمکه او آسمانو کی پرته له خدایه، بل خدای نشته، بل فریادرس نشته، بل فرمانروا نشته، اوله ده پرته معطی او مانع نشته، د افلاکو دروونکی او په حرکت راوستونکی پرته له ده بل نشته، قاضی او مقدر، عزب بښونکی او خوارونکی، مقتدر او توانا پرته له ده بل نشته. د باطن په سترگو دغه مقامات گوری، نور د دنیا اودهغی له ظواهر وورته څه ندی پاته، او ټوله دنیا اوما فیها یی په نظر هیڅ ارزښت نلری.

لویه خدایه دخپل قدرت آثار دی مونږ ته راوښه، داسی چی دوی ته دی ښولی، اوسلامت اوبخشایش دی مونږ ته رانصیب کړه. آمین.

«آتْنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ».

(ای قومه) دتقوی له ترک کولو توبه وکړی، ځکه دتقوی ترک مرض، اوتقوی درمان ده، توبه وکړی، ځکه توبه داروده دبیمارگناه لره. پیغمبر اکرم صلی الله علیه وسلم یوه ورځ خپلو اصحابو (رضی الله تعالی عنهم اجمعین) ته وفرمایل: (أَلَا أَعْلَمُكُمْ مَا دَوَاءُكُمْ؟ قَالُوا بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَقَالَ: دَاءُكُمْ الدُّنُوبُ وَدَوَاءُكُمْ التَّوْبَةُ) - «آیا تاسو خبر کړم چی ستاسو درد اودرمان څه دی؟ ویی ویل هوکی یارسول الله، ویی فرمایل: ستاسود دردگناه اودرمان موتوبه ده». توبه دایمان سنته ده اودخدای عبادت اودکریه مجالسو کی ناسته شفا ده. دایمان په ژبه توبه وکړی ترڅوژ غورل شی، داخلص اوتوحید په ژبه گويا شی ترڅو فلاح اواخلاصون ترلاسه کړی. دبلاو اوآفاتو پروخت ایمان سپروگرځوی.

بزرگوار شیخ عبدالقادر (رحمة الله علیه) به دهر مجلس په پیل کی داسی فرمایل:

«الحمد لله رب العالمين» اودری ځله به یی تکراره، له ځله وروسته به لږ چپ شو او ویل به یی: **«عَدَدَ خَلْقِهِ وَزِنَةَ عَرْشِهِ وَرِضَاءَ نَفْسِهِ، وَمِدَادِ كَلِمَاتِهِ، وَمُنْتَهَى عِلْمِهِ، وَجَمِيعَ مَا شَاءَ وَخَلَقَ وَبَرَأَ، عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الرَّحْمَانِ الرَّحِيمِ، أَلْمَلِكِ الْقُدُّسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْخُدُودُ، يَحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ وَأَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، أَرْسَلَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ، لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدُّنْيَا كُلِّهَا وَلُوَكْرَهُ الْمُشْرِكُونَ».**

اللهم صلي على محمد وعلى آل محمد، خدایه پیشوا اوامت، راعی اورعیت محفوظ وساتی، ددوی زرونه سره مأنوس وگرځوی، اوشرور اوبدی له دوی څخه دفع کړی.

«لویه خدایه ته زمونږ په اسرارو خبری، پس هغوی اصلاح وفرمایه، ته زمونږ په ریښتینو اړتیاو واقف یی، هغوی برآورده کړه. خدایه ته زمونږ په گناهونو خبری، هغوی راوښه اوزمونږ په عیبونو اوبدیو بینای، هغوی راوښه. مونږ داسی بدل کړه چی نورمویه دمنهياتوپه ارتکاب ونه وینی، اوداوامروپه ترک مومشاهده نکړی. مونږله خپل یاده مه غاقلوه، اوله خپل مکر او عذابه مو مه ایمن(ډاډه) کوه، خدایه مونږ نورته مه اړکوی، اودغاقلینوله ډلی مو مه شمیری. خدایه خپله راهنمایي مونږ ته الهام کړه، اودخپل نفس دشړه مو وژ غوره، مونږ پرته له تا په بل مه مشغولو. هغه چاچی له تالیبری والی کړی، مونږله هغی لیبری کړی. خدایه خپل ذکر اوخپل شکر اوحسن عبادت راته رازده کړه».

بیابه بنی لورته متوجه شو اوویل به یی **لا اله الا الله، ماشاء الله، لاحول ولاقوة لنا الا بالله العلی العظیم:** بیابه یی مخ راواراوه اولاسونه به یی پرمخ راکښ کړل او دوه ځله به یی تکرار کړه، بیابه یی کین لورته مخ واراوه او هغه عبارت به یی تکرار کړ، اواضافه به یی کړه: لویه خدایه زمونږ اخبارمه ښکاره کوی، زمونږ پرده مه څیری، اوزمونږ دناوره کړوپه برابر مومه مواخذه کوی، مونږ ته په غفلت کی بقا مه راکوی، اوپه کبر اوغرور مو مه نیسی.

«رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا، رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا، رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لِإِطَاعَةِ نَبَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ». بیابه یی په خبرو پیل کاوه، په داسی توگه چی خدای به دغیبی مقاماتوڅخه پرته له مخکینی آمادگی او یا دلیکنی تهیه کولو، مسألی دده په مبارکه ژبه جاری کولی. دخبرو په پیل کی به یی تبرکاً درسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) حدیث او یا دبزرگانو پروینا استناد کاوه اوخپل کلام به دهغی پرمبنا پیل کاوه. (اللهم تقبل مجاهداته، وارفع درجاته، ورزقه ورزقنا لقائک ولقاء نبيک).